

АЛЕКС КОШ ИЗПОВЕД

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2022

chitanka.info

Здравейте. Какво, казахме ли си вече? Ах, да, разбира се. Моля да ме извините, главата нещо ме боли и мислите ми са малко объркани. Какво? По главата? С приклад? Е, това обяснява всичко. При опит за съпротива? Тогава съм припаднал? Вие по-добре знаете. Е, да, разбира се, извинете. Таванът нещо се люлее... а, не, нищо, благодаря, няма нужда от лед. Кафе? Да, не бих отказал. Благодаря. Цигара? Не пуша, а и на вас не препоръчвам. Лош навик, ще ви убие някой ден. От моите уста звучи като заплаха? Е, извинявайте, повече няма да го казвам. И така, защо сте ме арестували? Списъкът е дълъг? Ами кажете накратко, заради старото приятелство. Притежание на оръжие, на взривни вещества, кражби на коли, убийства... колко?! Не бих могъл да убия толкова много, дори да се разхождам с автомат по Червения площад и да стрелям по всичко, което се движи. Сарказъм? Какво говорите, от къде на къде си го помислихте? Ай! Ама поне кафето ми върнете... Ей... изверги. Да започна от самото начало? Сега ще ви дам аз едно начало... Уф! Е, добре, край, успокоих се. А кафето ще ми върнете ли? Е, добре, аз всъщност не пия кафе, вредно е. Всичко, всичко ще ви разкажа. И това наистина ли ви е интересно? Така или иначе ще ми припишете всички неразкрити престъпления в района за последната година. Не само от района? Браво, орли. Моята милиция се грижи за мен. Тогава защо... Не вие? О, онова прекрасно момиче там? Еха... и тя е от телевизията? Добре, значи ще покажат сладкото ми лице по телевизията. Ах, ще го скрият с черно квадратче. А не може ли без квадратчето? Жалко... така, от самото начало значи... хм... ами тогава трябва да започна с армията...

* * *

Какъв бях преди армията? Това няма значение. Мога само да кажа, че бях най-обикновено момче с очила, което пише домашните на целия клас. Не вярвате? Е, не е и нужно. Кой от нас е репортер в крайна сметка? Така си и мисля... понякога. Както и да е, завърших, значи, училище... Със златен медал, между другото. Ей, момиче, откъде във вас толкова сарказъм?! И постъпих в университет, в МГИМО^[1], между другото. Пак ли не вярвате? Защо тогава изобщо сте дошла тук? Сама да бяхте измислила нещо, което да е по-достоверно:

че съм бил наркоман, че първото си убийство съм извършил на петгодишна възраст с голи ръце, че на единадесет съм застрелял майка си... Прилича ли на истина? Не? Но е близко до вашите представи, нали? Така си и мислех. Но аз учих именно в МГИМО. Бих ви показал диплома, но не ми позволиха да завърша. Кой? Ами същите тези наши орлета — военните. Не ме гледай като вълк, сержант, сам знаеш, че е истина. Връщах се аз от института, с едно момиче, между другото, дори планирахме да се женим с нея, и изведнъж ме сграбчиха под мишниците и хоп, изгорях. Погалиха ме нежно по главата... с палка... и ме сложиха да спя. Събудих се вече в казармата. Така започна моята военна кариера.

Блестящо? Разбира се... ъ-ъ, блестящо. На всички в казармата ботушите блестяха. Работех седем дни в седмицата. Колкото и да е странно, първата година минах почти без синини. Чупиха ми носа, ръката, ребрата, но синини нямаше. А после станах старо куче и всичко се обърка. Защо? Защото се промених, затова. Вече не бях очилатият студент от института, станах звяр. В нашата част нямаше по-зъл от мен. О! Виждам, че очите ви веднага светнаха, хареса ви. Но не се заблуждавайте. След по-малко от месец ме изпратиха в Чечня... Като най-опасния звяр. И точно там ме научиха да стрелям, там направиха от мен това, което съм сега. Сами разбирате, че когато всеки ден край теб свистят куршуми, трябва бързо да научиш всичко, защото ако не станеш най-добрия, ще умреш. Е... и разбира се, късмет, без него не става. Там и оръжие си купих, без да бързам. За кутия цигари — пистолет, за стек — автомат. За базуката трябваше да дам стек „Парламент“. Ех, ако тогава имах малко повече пари, щях да си взема танк или хеликоптер. А сега е вече късно... повече няма какво толкова да кажа. Стрелях, и по мене стреляха. Убивах, и мен малко ме убиха. Но все пак имах късмет и след като отслужих, се прибрах вкъщи.

Дали се радвах? Разбира се, че се радвах. Бях излязъл жив от онзи ад и се прибрах у дома, при родителите и приятелката си. Момичето не ме дочака. А вие как се досетихте? Предчувствие? Браво на вас. Родителите ми, казвате, са мъртви? Кога? Точно вчера ходих да ги посетя, всичко с тях беше наред. Откъде ви щукна това? Ах, пак това предчувствие. Грешите, скъпа. Мислехте, че ви разказвам драма? Нищо подобно, това е моят живот. Родителите ми ме посрещнаха със сълзи в очите, съвсем бяха остарели. Едва преживявах с пенсиите. И

изведнъж се появявам аз, още си търся работа, и докато това и онова, съвсем зле стана с парите. В крайна сметка... преместих се да живея в общински апартамент, да не съм в тежест на родителите си. И тук пак проблем, без висше образование никой не ме иска. Нямах избор, хванах се като охрана в бар. Знаете ли колко е забавно? Музиката свири, хората се забавляват, а ти стоиш като истукан. Бих нарекъл тази професия не охранител, а лентяй. Стоиш си сам до стената и не правиш нищо. Но заплащането беше прилично и така изкарах още една година. Хм... Виждам нетърпението в очите ви. Кога ще стигна до това, заради което всъщност стигнах до тук? Не се притеснявайте, приближава. Един ден майка ми се обади и през сълзи ме помоли да отида при нея. Разбира се, веднага хукнах. Съседката също беше вкъщи и ревеше в ръцете на майка ми. Защо? Ето защо...

Тъй като самата съседка не можеше да говори, майка ми ми разказа всичко. Шестнадесетгодишната дъщеря на съседа отивала на училище. А на спирката я блъснал джип. Сама разбирате кой е виновен. Но зад волана бил — как обичат да казват? — новият руски. Разбира се, не му направили нищо. Бях леко шокиран, защото съвсем наскоро бях видял това момиче. Знаете как става, когато не можете да повярвате в нечия смърт. Изненадана сте? О, да, вие ме мислите за звяр. Напразно. Дори такъв звяр като мен не може да свикне със смъртта. В онзи ден се напих зверски и зарових спомена за това в най-отдалечения ъгъл на мозъка си. Въпреки това, няколко седмици покъсно майка ми се обади и ме помоли за помощ. Каква помощ? За информация. Каза, че за съседката и съпруга ѝ дъщеря им била всичко. Те вече не искали да живеят. Но това, което ги гневеше, беше, че човекът, убил дъщеря им, съвсем спокойно се разхожда на свобода. И чрез майка ми те искали да разберат дали имам стари приятели от армията, които имат нужда от малко допълнителни пари. Бяха готови да продадат всичко: колата, апартамента, само и само да отмъстят за дъщеря си. Честно казано, ги разбирах. Отмъщението не е решение, казвате? Да, съгласен съм, звучи хубаво, но го кажете на хора, които са загубили дъщеря си, гледайки ги в очите. Не можете? Хм... може би все още не сте съвсем изгубена за обществото. Дали се съгласих? Съгласих се, разбира се, но не веднага. Отначало дълго мислих, но нуждата от пари все пак си каза думата. Защо говоря така? Бих могъл, разбира се, да кажа, че убих онзи бизнесмен, изпълнен с праведен

гняв, и само жаждата за справедливост ме е тласнала към това. Но не е така. Наистина имах нужда от пари. И трябваше да го убия. За щастие бях взел някои неща от арсенала със себе си, а и опитът от Чечня помогна. Между другото, този бизнесмен се оказа примерен семеен мъж и също имаше дъщеря... мисля, че дори бяха две. Като цяло това беше първото ми поръчково убийство. Простете, че не се изразявам много красиво или, обратното, прекалено кърваво, но казвам всичко така, както си е. Всъщност убийството си е доста рутинно и много неприятно (дори за такъв звяр като мен) нещо.

Изглеждам прекалено млад? За това си има основателна причина, аз наистина съм млад. На колко? Малко над двадесет и пет. И вече такъв звяр? Вие само изчакайте какъв ще съм след десет години. Няма да доживея толкова дълго? Откъде ви хрумна, да не гледате на ръка или нещо подобно? Хе-хе, ще поговорим за това след десет години. Всъщност, ще ви кажа под секрет, че всеки, който е пророкувал смъртта ми, вече не тъпче тази смъртна земя. Казвам ви го само така, за справка. Не пребледнявайте така, момичета не докосвам, и изключение от това правило досега не е имало. Аз все още се утешавам с мисълта, че съм нещо като нашенски Робин Худ... и не гледайте толкова скептично.

Колко още имаше? Ами много. Не ги броя. И отметки, противно на всички очаквания, не правя. Но ми се струва, че не бяха малко. Колко? Увеличете малко... например десет пъти. Защо ме хванаха чак сега? А кой ви каза, че чак сега? Хващаха ме, и още как. Защо съм на свобода? Както ме хващаха, така ме и пускаха. Защо? М-м... извинете, бихте ли се навели малко по-близо? Спокойно, няма да ви ухапя. Разбирате ли, аз облекчавам живота на милицията. При това доста. Къде по-лесно е да описваш трупове, отколкото да се разправяш с чиновници. А когато чиновниците са трупове, те са толкова спокойни. Всичко може да им се припише. И никакви адвокати няма да си пъхат носа. Не мога да кажа със сигурност, но ми се струва, че и милицията нееднократно ме е наемала. Не съм проверявал. А и защо да го правя? Щом плащат, няма проблем.

Терористични актове? Не, това не съм аз. Не ги харесвам тези неща. Експлозиите в Израел? Хм... Да си призная, не ми хареса тяхната синагога. Красива, разбира се... беше... но все пак някак си не е нашенска. Освен това в нея имаше терористи. Не ги харесвам аз тях,

нападат мирни хора. Едно е политиците, чиновниците и престъпните структури, което общо взето е едно и също, а съвсем друго — обикновените хора. В края на краищата първите знаят в какво се забъркват, така че ако ги гръмнат, сами са си виновни, докато обикновените хора не са виновни за нищо. Какво са направили на онези брадатите, че да ги взривяват? Така че тези брадатите трябва да си получат заслуженото.

Какво друго искате да знаете? А, това... Това беше моя грешка. Кой да знае, че човекът, когото трябваше да убия, е шеф на международна терористична група. Вие сте знаела? И къде бяхте преди? Е, след убийството му започнаха да взривяват домове. Не знаете, че е заради него? Не, скъпа, взривовете са заради смъртта му, а не заради политиката. Знаете ли, те са докачливи, тези брадатите. Расист? Аз? Никога! Не обичам расизма... и тези брадатите, също. Времето изтича? Толкова бързо? Ах, това предаване на живо ли е? Значи няма да изрежат нищо? Каква прелест... Вървете всички на... и... да... Ето така. Колко ми олекна на сърцето. Ще пускат реклами? Ама че гадове. Е, добре. А мама мога ли да поздравя? Благодаря. Мамо, не се тревожи, скоро ще се прибера. Защо такава увереност? Ами, как да ви кажа... Време е да свършваме? Разбира се. На всички приятен... а сега какво е? Вечер? Тогава приятна вечер на всички.

Приключихме? Браво, жалко, че ми закриха лицето с квадратче. Родната ми майка няма да ме познае. И защо изобщо ѝ изпратих поздрави. Няма за какво, момиче. Ще ме посетите ли? Благодаря ви. Но по-добре аз да ви посетя. Шегаджия ли съм? Какво говорите, щом ме пуснат, веднага ще дойда при вас. Не се усмихвайте така виновно. Мислите, че няма да ме пуснат? Грешите. Хора като мен струват теглото си в злато за правителството. Винаги има нужда някой да се премахне, да се измести, да се сплаши. Значи ще чакате утре вечер да ви посетя? Това е страхотно. До утре, момиче.

Е, момчета? Обратно в килията, а? Не в килията? Ще ме вземат други? И кои? Не знаете. Точно така, противно на поговорката, ако много знаеш, няма да доживееш до старост. Добре, довиждане, момчета, може би ще се отбия при вас за едно кафе. Още повече, че вие така и не ми дадохте.

Ех, остарявам. Преди никога не бихте ме хванали, докато спя. Както и да е, поне с момичето се запознах. Срокът за последната

поръчка изтича след месец, така че мога да разпусна малко. Какво казвате? Някой иска да говори с мен? Разбира се, разбира се... да тръгваме, а... Надявам се, че там има кафе?... Това е страхотно...

2004, Москва

---

[1] Московский государственный институт международных отношений (рус.) — Московски държавен институт по международни отношения, един от най-престижните руски университети. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.